

ALLES EN NIETS

ARAMINTA HALL

Alles en niets

Vertaald uit het Engels door Anneke Panella-Drijver

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Everything and Nothing*

Oorspronkelijke uitgave: Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *Everything and Nothing*

Vertaling door: Anneke Panella-Drijver

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Stephen Carroll / Arcangel Images

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Copyright © 2011 Araminta Hall

Copyright © 2011 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5190 0

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Voor mijn volmaakt onvolmaakte familie,
Jamie, Oscar, Violet & Edith

De grijsharige man lachte opnieuw. ‘Eerst beweer je dat het huwelijk op liefde is gebaseerd, maar als ik mijn twijfels over de liefde uit, de fysieke kant daargelaten, probeer jij het bestaan ervan te bewijzen met het feit dat het huwelijk bestaat. Maar het huwelijk is tegenwoordig slechts bedriegerij.’

De Kreutzersonate, Leo Tolstoj

De ondergrondse bracht Agatha naar zo'n buurt waar de mensen de gewoonte hadden over hun postcode te liegen. Zelf had ze echter geen flauw idee waarom iemand zich zou schamen hier te wonen. De straten waren lang en breed en voor elk victoriaans huis stond een boom als een schildwacht. De huizen staken prachtig en sierlijk boven de grond uit alsof ze waren verrezen toen God de aarde in zeven dagen had geschapen, een van Agatha's favoriete verhalen uit haar jeugd. De huizen waren streng en indrukwekkend, met aan de voorzijde een pad van oranje bakstenen in de vorm van hoestsnoepjes, glas-in-lood in de deur dat het licht van de verplichte kroonluchter in de hal weerspiegelde, koperen deurornamenten en een ijzeren hekje dat er net zo perfect uitzag als een vlinderdasje. Ze hadden zelfs van die fantastische erkers, die Agatha op een rij trotse zwangere buiken vond lijken. Zoiets zag je nooit waar zij was opgegroeid.

Het adres op het briefje in haar hand leidde Agatha naar een deur met een opvallende bel. Het was een harde, ronde, metalen bal in een versierde omlijsting, die waarschijnlijk even oud was als het huis zelf. Agatha vond het een mooie bel, zowel vanwege de vrijpostigheid die hij uitstraalde als vanwege zijn onbevreesde vermogen om te overleven. Ze trok aan de bal en ergens binnen weerklonk een gepast rinkelend geluid.

Terwijl ze wachtte, probeerde Agatha in haar rol te komen. Ze oefende haar glimlach en zei tegen zichzelf dat ze haar gebaren klein en beheerst moest houden. Het was niet zo dat ze deze persoon niet kon zijn of dat zij een leugen was, ze moest zichzelf er gewoon aan herinneren wie deze persoon was.

De man die opendeed zag er verward uit, alsof hij een zware dag achter de rug had. Binnen hoorde ze een meisje huilen en op zijn arm had hij een jongetje, dat te groot leek voor het flesje in zijn mond. Het huis voelde vies warm aan en de keukenramen waren beslagen. Jassen, schoenen en zelfs een fiets lagen in de gang.

‘Het spijt me,’ zei Christian Donaldson; ze vermoedde dat hij het was. ‘Het is hier een chaos, maar gelukkig nog niet reddeloos verloren.’

‘Dat geeft niet.’ Agatha had geleerd dat mensen zoals de Donaldsons het stiekem, of misschien niet eens stiekem, leuk vonden om chaotisch te lijken.

Hij stak zijn vrije hand uit. ‘Hoe dan ook, Annie, neem ik aan...’

‘Nou nee, Agatha.’ Zijn vergissing bracht haar van haar stuk en ze probeerde te voorkomen dat ze meteen werd afgewezen. ‘Aggie, eigenlijk.’

‘Shit, sorry, mijn schuld. Ik dacht dat mijn vrouw dat had gezegd... Ze is nog niet thuis.’ Zijn zenuwachtige antwoord stelde haar gerust. Ze waren gewoon zo’n gezin. Hij deed een stap naar achteren. ‘Maar kom binnen. Sorry, ik laat je op de drempel staan.’

Het jammerende meisje zat aan de keukentafel en de keuken zag eruit alsof een muitend leger alle kastjes had aangevallen, want de inhoud ervan lag over elk beschikbaar oppervlak verspreid.

‘Papa,’ gilde het meisje aan de tafel, ‘het is niet eerlijk. Waarom moet ik al mijn broccoli opeten en hoeft Hal helemaal niets te eten?’

Agatha wachtte samen met haar op een antwoord, maar dat kwam niet. Ze had er een hekel aan als volwassenen een stilte afdoende vonden. Ze keek naar de man van wie ze hoopte dat hij haar in dienst zou nemen. Er parelde een dun laagje zweet op zijn gezicht, waardoor ze de moed vatte om iets te zeggen. ‘Wat is je lievelingskleur?’

Het meisje hield meteen op met huilen en keek haar aan. Die vraag was te interessant om te negeren. ‘Roze.’

Voorspelbaar, dacht Agatha, haar dochters zouden dol zijn op blauw. ‘Nou, dan heb je geluk want in mijn tas zit een doosje Smarties en de roze Smarties lust ik niet, dus als jij dat kleine stukje broccoli opeet, krijg jij mijn roze Smarties.’

Het meisje keek haar verbaasd aan. ‘Echt?’

Agatha keek naar Christian Donaldson, die tot haar opluchting glimlachte. ‘Ten minste, als je vader het goed vindt.’

Hij lachte. ‘Wat zijn een paar Smarties onder vrienden?’

Christian kon de meisjes die in zijn huis kwamen wonen om op zijn kinderen te passen niet uitstaan. Hij vroeg zich af wat dit meisje van hem vond. Hij wilde haar uitleggen dat hij normaal gesproken rond deze tijd nooit thuis was, dat hij er alleen maar was omdat hij dit weekend ruzie met Ruth had gehad. Iets over kinderen en verantwoordelijkheid en het feit dat zij ontslagen zou worden als ze nog een dag vrij zou nemen, wat allemaal neerkwam op hoe fantastisch het was dat zij zich altijd opofferde en wat voor egoïstische zak hij was. Bovendien had hij na een hele dag met de kinderen het gevoel dat ze hem tegen de muur hadden gesmeten en hij was te moe om iets te bedenken om terug te zeggen. En waar bleef Ruth verdorie eigenlijk?

Het meisje wilde geen thee, maar ze ging wel met Betty mee naar het gedeelte van de huiskamer dat vol plastic speelgoed lag. Christian deed net alsof hij heel druk was door stapels rotzooi te verplaatsen die Ruth later op de juiste plek zou opbergen.

Als er andere mensen in huis waren, vond Christian het er altijd kleiner lijken. Het werd wat het was in de ogen van de gasten. Aan de voorkant twee kleine kamertjes naast elkaar en de keuken was op een fantasieloze manier tegen de zijkant gebouwd. Overvolle slaapkamers en nog een ruimte onder het dak geperst. Het voelde als een dikke man die tijdens de lunch te veel had gegeten en werd beheerst door jicht en andere ongemakken.

Toen hij Sarah nog neukte, hadden ze altijd in haar flat afgesproken, om voor de hand liggende redenen. Maar daar was het nog erger geweest. Wanneer hij op haar krakende tweepersoonsbed lag, voelde hij zich oud en idioot, omgeven door posters van bands die hij niet eens kende, op

muren waarvan de kleur niet was uitgekozen door degene die er woonde. Dan verlangde hij juist sterk naar de subtiele tinten en zorgvuldig gecreëerde schoonheid van zijn eigen huis. En dat was eigenlijk een vreemd trucje van zijn hersens, want hij had Ruth gehaat als ze huilde omdat de aannemer achterliep of opgewondener was geworden van de kleur van een tegel dan van de aanraking van zijn hand.

Er stond een bankje in het park dat hem in die tijd aan zijn vrouw had doen denken. Erg voorspelbaar, want had een affaire niet altijd een bankje in het park nodig? Soms sprak hij daar met Sarah af en op de inscriptie stond: 'Voor Maude, die net zo veel van dit park hield als ik van haar.' Hij had zich voorgesteld dat een oude man de letters van die woorden had uitgesneden, met tranen op zijn verweerde gezicht en een leven vol goede herinneringen achter zich. Wat natuurlijk onzin was, omdat niemand alleen maar goede herinneringen heeft en het bankje ongetwijfeld door een machine van de gemeente was gemaakt.

Niet dat het genoeg zou zijn geweest om hem tegen te houden. Ruth was zo makkelijk voor de gek te houden, dat het zijn opwinding bijna teniet had gedaan, maar deze ergernis had hem juist aangespoord. Hij had altijd op rare tijden gewerkt en door zijn baan in de televisiewereld was hij vaak van huis weg, dus het was vrij normaal dat hij 's nachts niet thuiskwam. Maar hij had zich vooral gerechtvaardigd gevoeld. Hij zei altijd tegen zichzelf dat Ruth hem verstikte, dat ze zijn ware aard onderdrukte, dat zijn ware ik een zorgeloze, vrolijke vent was die zich nooit had willen binden. Daardoor klonk het uiteindelijk alsof Sarah veel beter bij hem paste.

Maar waarschijnlijk was dat toch niet zo. Hoewel hij zich nog steeds verward voelde, het nog steeds moeilijk vond om duidelijkheid te scheppen in een situatie die was veranderd in een puinhoop waar je maag van omdraaide, was het moeilijk om fatsoenlijke gevoelens te hebben. Twee vrouwen tegelijkertijd zwanger en maar één kind als bewijs. Een vreemd klein jongetje dat nog steeds, hoewel hij al bijna drie was niet at, bijna niet praatte en je bewegingen volgde als ogen op een schilderij. Christian was

bang dat Hal het verdriet van zijn moeder in de baarmoeder had geabsorbeerd, zoals sommige baby's verslaafd aan heroïne worden geboren. In de voordeur werd een sleutel omgedraaid en hij beseftte dat zijn handen in de gootsteen koud waren geworden.

Ruth zou hoe dan ook te laat zijn gekomen, maar toch voelde ze zich net een stout kind. Christian zou het niet begrijpen. Ze had zelfs niet de juiste woorden om uit te leggen dat ze al van tevoren had geweten dat ze niet om zes uur van kantoor weg zou kunnen, maar het sollicitatiegesprek toch om zeven uur had gepland. Natuurlijk had ze niet kunnen weten dat het zou regenen, waardoor de ondergrondse propvol zat en je het gevoel had dat je stikte, zelfs in de stationshal. Het bracht haar van haar stuk, de manier waarop de regen de stad tegenwoordig teisterde, de manier waarop de wolken zo vlug en heftig donker werden, zonder enige waarschuwing. Ze kon zich niet herinneren dat het in haar eigen jeugd ook zo was geweest en ze piekerde erover wat ze haar kinderen moest vertellen over de wereld waarin ze opgroeiden.

Ze wist dat het meisje er al zou zijn, zoals ze ook wist dat het huis er niet uitzag. Ruth was eraan gewend 's ochtends weg te gaan met haar ogen gesloten voor de lakens die van de bedden vielen, de was die uit de wasmand pulde, het opgedroogde eten op de borden in de gootsteen, de koelkastlades die nodig schoongemaakt moesten worden, de vieze vingerafdrukken op de ramen, de stofplukken die zich op de trap als konijnen vermenigvuldigden, de niet teruggebrachte dvd's rond de dvd-speler, de spullen die naast de vuilnisbak lagen en naar de recyclebakken aan de voorkant van het huis moesten worden gebracht en de labeltjes die niet in Betty's uniform waren genaaid. De last van deze taken trok aan haar als een bungeejumptouw terwijl ze naar kantoor ging. Maar vanavond kon alles zijn omgeslagen van troep naar problemen. Ze vroeg zich af of Christian het expres had gedaan om haar te straffen voor het feit dat ze hem had

weggehouden bij zijn belachelijk belangrijke baan waar hij elke dag van de week kon doen alsof hij onmisbaar was. ‘Licht huishoudelijk werk’ had ze in de advertentie gezet, ze vroeg zich af wat ze zich daarbij moest voorstellen, ze nam aan de was, zodat het in ieder geval voor de buitenwereld zou lijken alsof ze alles onder controle hadden. En de boodschappen, ze moesten natuurlijk wel eten.

Vanuit de gang kon Ruth het meisje met Betty op de grond zien zitten. Ze leek zo jong, ze zouden bijna vriendinnetjes kunnen zijn. In de ondergrondse op weg naar huis was Ruth overvallen door paniek. Een dag werken nadat ze twee weken lang alleen maar voor de kinderen had gezorgd, had haar verward en vertwijfeld gemaakt. De confrontatie met hun laatste nanny lag nog vers in haar geheugen. Het meisje had huilend op de drempel gestaan met haar tassen, had haar besluit genomen, en gezegd dat ze geen nacht langer naar Betty’s geschreeuw kon luisteren. Ik moet slapen, zei ze, maar voor het gemak vergat ze dat Ruth degene was die uur na uur voor het meisje opstond, elke nacht te lijf gaand als een bergbeklimmer.

Afgelopen week had ze Christians sms’jes gecheckt, iets wat ze al meer dan een jaar niet had gedaan. Erger dan het checken was echter het besef geweest dat het leek alsof ze iets wilde vinden. Dat zou in ieder geval spannender zijn dan weer een berg sokken wassen of een maaltijd in elkaar flansen met wat er in de koelkast lag. Ze was te oud om nog steeds assistent-uitgever te zijn, toch? Het was een verschrikkelijke fout geweest de baan van uitgever bij Harvey, die haar vorig jaar was aangeboden, af te wijzen.

‘Ik snap het niet,’ had Christian gezegd toen ze had zitten jammeren over haar beslissing. ‘Waar maak je je zo druk om? Als je de baan wilt, dan neem je hem, dan regelen we gewoon meer hulp. Geen probleem.’

‘Geen probleem?’ had ze herhaald terwijl haar tranen tegen beter weten in weer omhoogkwamen. ‘Vind je jouw kinderen geen probleem?’

‘Hoe bedoel je? Wat hebben de kinderen er nu weer mee te maken?’

‘Het mag toch duidelijk zijn dat ik de baan niet voor mezelf heb geweigerd.’

Hij had gezocht. ‘Alsjeblieft, niet weer die slachtofferrol. Waarom heeft het weigeren van die baan iets met de kinderen te maken?’

Ruth voelde zich verteerd door een zo grote ergernis dat ze bang was dat ze haar man zou neersteken. ‘Als ik die baan neem, zie ik ze in wezen nooit meer.’

‘Alsof je nu zo veel *quality time* met hen doorbrengt.’

‘Waar slaat dat nou weer op? Bedoel je dat ik een slechte moeder ben?’ Ruth had het gevoel gehad dat ze de grip op de situatie kwijtraakte.

Christian had zichzelf nog een glas wijn ingeschonken. ‘Ik zeg alleen maar dat we allebei een keuze hebben gemaakt, Ruth. We hebben alle twee besloten carrière te maken. Ik zeg niet dat dit goed of fout is, ik zeg alleen maar dat je niet alles kunt hebben.’

‘Jou schijnt het anders wel te lukken.’

‘Nou, dat is niet zo. Ik zou ze best graag vaker willen zien, maar we hebben een huis gekocht dat we ons niet kunnen veroorloven omdat jij dat wilde en we hebben een gigantische hypotheek.’

‘Dat wilde ik niet alleen, ik heb je nooit gedwongen het te kopen.’

‘Ik zou net zo blij zijn geweest met iets kleiner.’

Maar Ruth wist zeker dat Christian meer had dan zij. Hij joeg zijn carrière doelbewust na en daarom had hij het ook zo goed gedaan. Hij voelde zich er niet schuldig onder dat hij de hele dag van huis weg was en dus kon hij de tijd die hij met de kinderen doorbracht, koesteren. Om een of andere oerreden leek het niet zijn taak om te weten wanneer ze moesten worden ingeënt en vroeg hij zich ook niet af of ze hen überhaupt zouden laten inenten. Hij voelde zich niet verplicht om talloze opvoedkundige boeken te lezen of zich er druk om te maken dat zijn werkgedrag problemen bij de kinderen zou kunnen veroorzaken. Hij nam nooit een halve dag vrij om kerstuitvoeringen of sportdagen bij te wonen, maar als hij toch kwam kijken, viel het iedereen op en vonden ze hem zo’n fantastische vader.

Het waren al deze kleine onrechtvaardigheden die aan Ruth knaagden tot ze het gevoel had dat haar huwelijk niets anders was dan een rotsach-

tige oever waar de zee meedogenloos tegenaan beukte. Ze kon dit niet tegen Christian zeggen of hij tegen haar. Dus reden ze wild verder als blinde bumperklevers waardoor ze elkaar geen ernstig letsel toebrachten, maar voornamelijk schaafwonden en blauwe plekken.

‘Je had haar naam verkeerd,’ zei Christian zodra Ruth de huiskamer in kwam. ‘Ze heet Aggie.’

Ruth ging zitten zonder haar jas uit te doen, omdat zowel Betty als Hal op haar probeerde te klimmen. ‘O, het spijt me, ik heb het vast niet goed gehoord aan de telefoon.’

‘Ik kon niet weggkomen.’ Ruth beseftte dat ze zich zowel tegen Christian als tegen Aggie verontschuldigde. ‘Het was mijn eerste dag, dan weet je wel hoe het gaat.’ Ze glimlachte naar Aggie en met haar lippen vormde ze de woorden ‘het was een nachtmerrie’, over Betty’s hoofd heen. Wie probeerde ze te zijn?

‘Waarom zet je geen dvd voor hen op?’ zei ze tegen Christian en ze voelde de behoefte om tegen Aggie te zeggen: ‘Normaal gesproken laten we hen na vijf uur geen tv meer kijken, maar we kunnen nog geen zin zeggen als we het niet doen.’

Het meisje knikte en keek toe hoe de kinderen vochten over welke dvd ze zouden gaan kijken. Uiteindelijk verloor Christian zijn geduld. ‘Luis-ter, ik zet *Toy Story* op, dat is de enige film die jullie allebei leuk vinden.’

Betty begon te jammeren, maar ze bleven allemaal glimlachen.

‘Het is deze of niets,’ riep Christian terwijl hij het apparaat een zet gaf.

‘Dus.’ Ruth wendde zich tot Aggie. ‘Sorry hiervoor. Goed, laten we eens kijken. Ik neem aan dat Christian je al het een en ander over ons heeft verteld.’

Het meisje bloosde en probeerde te antwoorden, maar er kwam niets uit.

‘Sorry, Betty had haar in beslag genomen,’ zei Christian.

Ruth voelde zich verslagen voordat ze ook maar was begonnen. ‘Dus je hebt haar nog niets over Hal verteld?’

‘Nee, nog niet, ik wilde op jou wachten.’ Het perfecte smoesje.

Ruth beheerste zichzelf. ‘Sorry, Aggie, ik zal het even toelichten. Hal is bijna drie en heeft nog nooit iets gegeten. Nog nooit. Hij leeft van flesjes melk. Ik ben met hem bij verschillende artsen geweest, maar zij zeggen dat hij goed gezond is. Misschien is hij een beetje achter in zijn ontwikkeling, want hij praat nog bijna niet, maar blijkbaar is dat niet erg verontrustend. We weten niet meer wat we ermee aan moeten. Over een paar weken heb ik een afspraak bij een voedingsdeskundige, maar volgens mij is de belangrijkste vraag aan jou: hoe denk je over eten?’

Agatha keek naar de achterkant van Hals hoofdje. Ze vond het een prettig idee voor een zonderling te moeten zorgen. Bovendien had ze vaak genoeg bij vreemde vrouwen opgepast en als nanny gewerkt om te weten wat ze moest zeggen. Ze stelde zich hun koelkast voor, gezond, groen en biologisch aan de buitenkant, maar in het koude hart van de vriezer vast vol met de vette zoute werkelijkheid.

‘Nou, ik denk dat wat je de kinderen te eten geeft in hun gedrag wordt weerspiegeld. Natuurlijk probeer ik hun vijf verschillende soorten fruit en groenten per dag te geven en ik koop alleen biologisch, maar ik ben niet heilig of zo. Af en toe een snoepje of een koekje mag best.’

Ruth knikte goedkeurend terwijl Christian afwezig uit het raam staarde. ‘Dat is eigenlijk hoe wij er ook over denken, maar we hebben zulke enorme problemen met Hal gehad. De huisarts zei dat we hem maar even zijn gang moeten laten gaan. Ze zei zelfs dat ik moest proberen hem dingen als chocolade te geven, om hem te laten wennen aan de gedachte van eten, maar dat vind ik echt belachelijk. Wat denk jij?’

Agatha vond het heel redelijk klinken. Zij was zelf groot geworden op een dieet van bevroren hamburgers, ovenfriet en chocolade. Noedels uit een pakje als ze geluk had. En het had haar geen kwaad gedaan, maar natuurlijk schudde ze afkeurend haar hoofd.

‘En discipline, hoe denk je daarover?’